

Îndemnurile Duhului și îndemnurile firii pământești

8:1-14

Dacă pasajul precedent este unul complicat și controversat în teologie, nici cel care urmează nu este unul care să nu îți dea mari bătați de cap. Și mă refer în mod special la 8:1-4.

Începutul capitolului 8 cunoaște și el două interpretări. Prima insistă pe dimensiunea obiectivă a mântuirii, iar cealaltă pe cea subiectivă.

Să facem cunoștință cu prima variantă de interpretare (obiectivă).

- **8:1** – termenul de condamnare se referă la condamnarea adusă de legea lui Dumnezeu care dădea drept de stăpân firii pământești. Pentru cei ce sunt în Hristos Isus nu mai este nici o condamnare din partea Legii lui Dumnezeu.
- **8:2** – fiind aduși la viață împreună cu Hristos, am fost eliberați de condamnarea Legii și deci și de legea păcatului și a morții care ne robea.
- **8:3** – acest verset ne explică de ce legea Duhului de viață în Hristos Isus m-a izbăvit de legea păcatului și a morții. Acest fapt a avut la bază condamnarea păcatului în firea pământească. Condamnarea păcatului s-a realizat prin pedepsirea lui. Lucrul acesta a fost posibil prin trimiterea Fiului lui Dumnezeu din pricina păcatului într-o fire asemănătoare cu a păcatului. Fiul lui Dumnezeu s-a întrupat tocmai pentru a putea purta povara păcatului. În jertfa Sa păcatul a fost condamnat de Dumnezeu prin pedeapsa meritată de noi dar primită de Fiul lui Dumnezeu din pricina păcatelor noastre. Lucrul acesta (condamnarea păcatului în firea pământească) era cu neputință Legii, deoarece dacă ea pedepsea păcatul în firea pământească, atunci noi eram nimiciți și nu mai puteam fi mântuiți. Deci, ideea ar fi că osândirea păcatului în firea pământească concomitent cu salvarea noastră era imposibilă din perspectiva Legii.
- **8:4** – scopul osândirii păcatului prin trimiterea Fiului lui Dumnezeu ca jertfă a fost ca porunca Legii să fie împlinită în cei răscumpărați. Într-adevăr, osândirea păcatului nostru în Hristos ne-a eliberat de condamnarea Legii. Odată eliberați de condamnarea legii am fost eliberați și de robia firii pământești și astfel, porunca Legii poate fi împlinită în noi.

De fapt, această interpretare nu ar face decât să repete cu alte cuvinte o idee teologică esențială din pasajul 6:1-7:6. Aceasta ar fi că dușmanul mântuirii noastre era însăși legea lui Dumnezeu care ne condamnă la moarte și astfel la robia păcatului. Murind împreună cu Hristos, am fost eliberați de condamnarea legii și deci și de robia păcatului. Suntem liberi să împlinim Legea lui Dumnezeu. Tocmai acesta ar fi punctul forte al acestei interpretări, și anume că transmite o idee teologică deja prezentată în Romani și deci adevărată.

Punctele forte ale interpretării obiective însă sunt reprezentate în text de câteva elemente ce aparțin mai mult de „tabăra” subiectivității:

- Este vorba mai întâi de **8:2** – versetul ne focalizează atenția mai degrabă pe un act subiectiv al regenerării interioare decât pe un act obiectiv de justificare. Legea Duhului de viață mă trimite cu gândul la puterea Duhului Sfânt din cel credincios și nu la învierea mea împreună cu Hristos.

• al doilea element îl descoperim în versetul **8:3**: „*Lucrul cu neputință Legii* (condamnarea păcatului în firea pământească) *întrucât firea pământească o făcea fără putere*”. Această formulare îmi aduce aminte de opoziția din 7:14 („*Știm într-adevăr, că Legea este duhovnicească; dar eu sunt pământesc, vândut rob păcatului.*”) și de zbaterea sufletească celui care deși are Legea, nu o poate împlini din pricina firii sale pământești. Aceste două observații deschid poarta spre cea de-a doua interpretare, cea subiectivă.

Astfel, condamnarea din 8:1 nu s-ar referi la condamnarea Legii ci la învinovățirea (sau autoînvinovățirea) unui credincios pentru faptul că deși a experimentat harul tot este plin de tendințe păcătoase. Astfel, 8:1 ar deriva din 7:25b. De vreme ce este o normalitate ca cel credincios să slujească păcatului cu firea pământească, condamnarea sa pentru tendințele sale păcătoase din el nu este validă. Nemeteinicia unor astfel de acuzații este întărită de faptul că legea Duhului de viață l-a izbăvit de legea morții și a păcatului din mădularele sale. Cu alte cuvinte, deși această lege nu a fost anulată și tot mai sunt poftite și imbolduri puternice orientate spre rău, credinciosul nu mai trăiește după ele, deoarece a primit în el o putere mai mare, cea a Duhului Sfânt. Prezența tendințelor păcătoase nu poate fi un motiv de învinovățire de vreme ce viața credinciosului nu este condusă de aceasta ci de Duhul Sfânt.

Izbăvirea noastră de legea păcatului din mădularele noastre este explicată și întărită de faptul că Dumnezeu a condamnat păcatul în firea pământească prin trimiterea Fiului Său pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi. Am văzut că interpretarea obiectivă afirmă că păcatul este condamnat prin pedepsirea lui. Însă Pavel ne spune că osândirea păcatului în firea pământească nu era cu putință Legii. Or Legea putea aduce pedeapsa peste păcat în ciuda prezenței firii pământești. Deci, interpretarea obiectivă nu se armonizează cu toate detaliile pasajului. Ba mai mult, modalitatea prin care Dumnezeu a osândit păcatului a fost „*trimiterea Fiului Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului*”. Ei bine, această formulare ne trimite cu gândul mai degrabă la întruparea Fiului lui Dumnezeu decât la moartea Sa. Interpretarea subiectivă se armonizează mai bine cu aceste două expresii comentate mai sus. Conform interpretării subiective, păcatul este condamnat în firea pământească prin împlinirea Legii, prin trăirea în neprihănire, prin detașarea de păcat și uciderea mădularelor păcatului. Acest lucru L-a făcut Fiul întrupat prin viața Sa fără păcat. El nu S-a întrupat într-o fire identică cu a păcatului (spre deosebire de noi care ne-am născut deja infectați de păcat, Isus s-a născut curat dar purtând o fire orientată spre rău prin intermediul căreia a fost ispitit ca și noi – din această perspectivă își au sens cuvintele Sale din Ioan: „Căci nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui.”), dar a fost ispitit în mod real, a învățat ascultarea și dependența (vezi Evrei 4:15-5:8). Scopul condamnării păcatului în firea pământească prin trimiterea Fiului Său a fost ca porunca Legii să fie împlinită în noi, care trăim nu după îndemnul firii pământești, ci după îndemnul Duhului. Spre deosebire de interpretarea obiectivă care vede în versetul 3 condiția legală ce trebuia împlinită pentru ca noi să putem trăi o viață de ascultare, interpretarea subiectivă consideră versetul 3 ca o resursă pentru o viață de biruință. Cu alte cuvinte, viața fără pată a lui Isus Hristos este mai degrabă o resursă spirituală, o motivație extrem de puternică pentru o viață de biruință, decât un aspect legislativ ce trebuia împlinit pentru ca transformarea noastră să fie posibilă. Știu că Fiul trebuia (d.p.d.v. legislativ) să se întrupeze și să fie fără pată pentru a putea fi un Miel de jertfă, dar nu îmi vine în minte un pasaj din Scriptură care să susțină clar că Fiul trebuia neapărat ispitit 33 de ani pentru ca mântuirea noastră să fie posibilă.

Viața sa plină de ispitiri devine o resursă minunată pentru noi și pe El îl face un Mare Preot

vrednic de toată încrederea, dar nu crede că reprezintă în sine un aspect legislativ așa cum o reprezintă moartea Lui (conform Legii, moartea Lui Hristos era absolut necesară ca noi să fim eliberați de condamnarea ei).

Cum anume reprezintă condamnarea păcatului în firea pământească prin viața perfectă a lui Isus Hristos o resursă pentru noi, pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi? Am putea scrie zeci de pagini în legătură cu acest subiect. Voi prezenta aici pe scurt doar câteva aspecte ale acestui vast subiect. Viața de ascultare a lui Isus Hristos reprezintă o resursă pentru credincios astfel:

- Fiul lui Dumnezeu, o autoritate atât de înaltă și credibilă, a condamnat cu desăvârșire păcatul prin viața Lui. Acest lucru mă ajută să îmi reconsider perspectiva asupra păcatului, să îl urăsc și să mă detașez de el. Cum aș putea considera ceva bun pentru mine realitatea de care Hristos s-a detașat cu atâta determinare întreaga viață a Sa? Cum pot iubi sau negocia cu ce Fiul lui Dumnezeu a urât și condamnat cu atâta înverșunare?
- Ca rob al păcatului, eu cunosc doar ce înseamnă o viață condusă de firea pământească. Hristos, prin viața sa, îmi oferă o alternativă. Descopăr că există și un alt model de trăire. Și când compar viața mea cu cea a lui Isus, nu pot decât să mă rușinez și să am o gelozie sfântă spunând din toată inima mea: așa merită trăită viața! Așa vreau să trăiesc și eu!
- Legea, prin poruncile sale mă călăuzește în viață. Dar nouă ne este mai ușor să ne ghidăm după modele vii decât după seturi reci de informații. Hristos este întruparea vie a Legii. Privind la El, îmi este mai ușor să mă ghidez în viață de neprihănire, decât ghidându-mă după Lege.
- Isus a experimentat dependența de puterea Tatălui prin Duhul Sfânt în lupta cu păcatul (vezi 5:7-8). Din această perspectivă lupta noastră se aseamănă așa de mult cu lupta Lui. În mod cert sunt și diferențe: El nu a fost niciodată infectat de păcat și Lui nu i se dădea Duhul cu măsură. Cu toate acestea, noi suntem în aceeași poziție de dependență și ni se promite aceeași minunată resursă a Duhului Sfânt pentru a birui ispita. Este resursa oferită nouă mai puternică decât firea pământească. Privind la Isus, pot spune din toată inima: Da! Isus a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat. Acum noi avem la dispoziție viața Lui. Înseamnă deci că putem fi siguri că există o soluție viabilă pentru orice ispită din viața noastră. Biruința Duhului asupra firii pământești în viața lui Isus, este o garanție pentru biruința Sa în viața noastră. Credința că pot trăi o viață de biruință îmi este întărită!
- Și mai știu că Hristos, ca Mare Preot, mă înțelege și este plin de compasiune față de slăbiciunile mele. „*Căci nu avem un Mare Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre; ci Unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat. Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie.*” (Evrei 4.15-16) Acest adevăr mă motivează să mă apropiu de El plin de încredere fie atunci când păcătuiesc (pentru a primi iertarea), fie atunci când sunt ispitit (pentru a primi resursele spirituale necesare pentru a birui ispita).

Dominanta din viața credinciosului este ascultarea: el trăiește nu după îndemmurile firii pământești, ci după îndemmurile Duhului. Nu înseamnă că după nașterea din nou Cel credincios va trăi o viață perfectă, fără păcat. El intră într-un proces al sfințirii în care dominanta este ascultarea și în care trebuie să fie mereu în creștere spirituală. În acest proces, păcatul și căderile sunt din ce în ce mai rare. Nu avem însă pasaje care ne spun că celui credincios îi este foarte la îndemână să trăiască fără absolut nici un păcat sau că va putea să ajungă să trăiască fără nici un păcat. Mai degrabă el este îndemnat să accepte procesul sfințirii și să lupte pentru atingerea perfecțiunii. Esențial este ca dominanta vieții sale să fie ascultarea.

Pavel ne spune: „*trăiesc după îndemmurile Duhului*”. Viața celui credincios, chiar dacă mai cunoaște anumite accidente spirituale, este condusă de Duhul. Duhul este Stăpânul de drept și de fapt și viața sa urmează direcția indicată de Acesta.

Pavel insistă și pe faptul că este o normalitate ca cel credincios să fie ispitit. După nașterea din nou, firea nu este anulată, desființată sau transformată. Și nici după zeci de ani de credință, nu se va întâmpla acest lucru. Normalitatea vieții de credință este lupta sfințirii. Cel credincios va fi mereu curtat de cele două Împărății, mereu chemat de două voci: Duhul și firea. El nu trebuie să se sperie sau să se simtă vinovat de acest lucru. Gânduri, poftes, sentimente care îl vor orienta spre rău vor fi în el până la moarte. Tendințele păcătoase nu vor ieși la pensie. Însă el nu trebuie să se simtă vinovat, deoarece aceasta este normalitatea vieții de credință și deși există aceste îndemnuri spre rău, el nu-și trăiește viața după ele, ci după îndemnul Duhului Sfânt.

A trăi după îndemnul firii pământești înseamnă a umbla după lucrurile firii pământești, iar lucrurile firii pământești sunt: preacurvia, necurăția, desfrânarea, închinarea la idoli, vrăjitoria, vrăjbiile, certurile, zavistiile, mâniile, neînțelegerile, dezbinările, certurile de partide, pizmele, uciderile, bețiile, îmbuibările. A trăi după îndemnul Duhului înseamnă a umbla după lucrurile Duhului, iar acestea sunt: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor (vezi Galateni 5). Pavel nu uită să menționeze și consecințele fiecărui tip de umblare. Cei care trăiesc după îndemnul firii primesc în schimb moarte spirituală, iar cei ce trăiesc după îndemnul Duhului se pot bucura de pace cu Dumnezeu și de o relație cu Acesta. Consecințele sunt valabile chiar pentru un credincios născut din nou.

Dacă nu acceptăm lupta sfințirii nu putem place lui Dumnezeu, deoarece tendințele noastre firești ne vor conduce spre încălcarea Legii Lui Dumnezeu. Prin definiție firea pământească nu se poate supune Legii lui Dumnezeu. Iată deci că nici creșterea spirituală nu va transforma firea pământească. Creșterea spirituală va duce la o mai bună stăpânire a ei, dar nu va duce la schimbarea naturii de bază a omului. Chiar dacă avem Duhul lui Dumnezeu și Hristos locuiește în noi, trupul nostru rămâne supus morții din pricina păcatului. Atunci ce este de făcut?

Trebuie să ne bucurăm că duhul este viu, din pricina neprihănirii și să vedem în prezența Duhului Sfânt din noi garanția învierii trupurilor noastre. Pavel vrea să fim realiști în lupta sfințirii și să nu avem așteptări false de la creșterea spirituală. Cu toții, sperăm ca prin creșterea spirituală să scăpăm de tendințele păcătoase din noi. Este o dorință bună și normală. Dar Pavel nu vrea să avem așteptări false, să cădem în capcana autoînvinovățirii nejustificate și astfel să blocăm procesul sfințirii. El insistă în acest pasaj că firea va rămâne fire până la sfârșit. Nu este o veste prea bună (din perspectiva așteptărilor noastre), dar Pavel nu ne lasă în deznădejde. El ne vorbește despre învierea trupului nostru și ne focalizează atenția spre minunata zi, când însuși trupul nostru va fi răscumpărat și când, în sfârșit vom scăpa de firea pământească și natura noastră de bază ne va orienta doar spre bine.

Aceste adevăruri sunt extrem de importante pentru credincios. Mereu sunt confuzii și așteptări false de la procesul sfințirii.

Pavel încheie pasajul cu o concluzie: 8:12-14. De fapt sunt două concluzii. Prima insistă că nu mai datorăm nimic firii pământești pentru a trăi după îndemnul ei. De ce nu mai datorăm nimic firii pământești pentru a trăi după îndemnul ei? În primul rând pentru că ea nu mai are drept de stăpân în viața noastră. În al doilea rând pentru că avem în Hristos Isus toate resursele necesare pentru a o birui. În al treilea rând pentru că știm că ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu se va putea supune vreodată, și astfel știm că ne aduce moarte.

A doua concluzie insistă pe consecințele ascultării de firea pământească. Dar dacă vreau totuși să trăiesc după îndemnul ei, ce se va întâmpla? Pentru Pavel pericolul căderii din har al credinciosului este cât se poate de real: „dacă veți trăi după îndemnul ei, veți muri”. Dar

Pavel nu uită să ne aducă și motivația pozitivă: „*dar dacă, prin Duhul, faceți să moară faptele trupului, veți trăi*”. Iar viața este tocmai o relație minunată cu Dumnezeu: „*Căci toi cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu*”. Ce altceva înseamnă viața decât o relație de tipul tată-fiu cu Mărețul Creator?

Lucrarea firii, lucrarea Duhului și gândirea omenească

Este important să știm că sunt și alte variante de traducere a acestui pasaj din Romani 8, variante mai apropiate de originalul grecesc și care aduc perspective noi asupra luptei dintre fire și duh. Iată o variantă de traducere literală a versetelor 4-9 din Romani 8:

4. Pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi care umblăm nu după carne, ci după Duh.
5. Căci cei (ce sunt) conform cărnii, sunt (umblă după) lucrurile minții cărnii, dar cei (ce sunt) conform Duhului, (sunt/umblă după) lucrurile (minții) Duhului.
6. Căci mintea cărnii este moarte, dar minteaDuhului este viață și pace.
7. Mintea cărnii este vrăjmașă lui Dumnezeu, căci nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună.
8. Și cei în carne nu pot să placă lui Dumnezeu.
9. Dar voi nu sunteți în carne, ci în duh, de vreme ce Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi. Dacă cineva nu are Duhul lui Hristos nu este al Lui.

Într-adevăr, în original, apare termenul φρόνημα (fronema) care se poate traduce ca minte, mentalitate. Iată mai jos diferite sensuri ale acestui termen.

φρόνημα phronēma *fron'*-

ay-mah

Înclinație (mentală) sau scop.

- Gândire, judecată, cugetare, intenție, scop, năzuință, mod de a gândi, mentalitate.
- Rom. 8:27 – Și Cel care cercetează inimile știe care este năzuința Duhului.

Este interesant faptul că acest termen se deosebește de cel folosit în Romani 7 cu referire la minte, și care are următoarele sensuri:

νοῦς nous *nooce*

Intelectul, care ar fi mintea (divină sau umană; în gândire, sentiment sau voință). Prin implicații însemnând: minte, înțelegere.

- Gând, gândire, cuget, inteligență, rațiune, minte.
- **Luca 24:45** – Atunci le-a deschis mintea ca să înțeleagă Scripturile.
- **1 Cor. 1:10** – sa nu aveți dezbinări între voi, ci să fiți uniți în chip desăvârșit, într-un gândși o simțire.
- **1 Cor. 2:16** - Noi însă avem gândul lui Hristos.
- **1 Cor. 14:14** – Fiindcă dacă mă rog în altă limbă, duhul meu se roagă, dar mintea este fără rod.
- **Rom.1:28** – Dumnezeu i-a lăsat în voia minții lor blestamate.
- **Rom. 12:2** – Ci să vă prefaceți prin înnoirea minții voastre.

Astfel, termenul din Romani 7 se referă mai degrabă la intelect la modul general, pe când termenul din cap. 8 se referă la mentalitate, la mintea orientată spre un scop, la o înclinație mentală spre ceva anume. Spre deosebire de traducerea Cornilescu care ne focalizează atenția asupra faptelor firii pământești (deci spre exterior – cei ce trăiesc după îndemnul firii pământești, umblă după lucrurile firii pământești), originalul grecesc accentuează mai degrabă cauza trăirii în păcat (ce ține de interior - cei (ce sunt) conform cărnii, sunt (umblă după) lucrurile minții cărnii).

Elementul de noutate este acela că descoperim că puterea firii pământești se găsește nu neapărat în latura sa instinctuală, ci într-o paradigmă de gândire pervertită. Într-adevăr, la o citire superficială a capitolului 7 am fi tentați să credem că firea pământească ar ține de fapt de latura instinctuală a omului, de poftă și dorințe de necontrolat prin efort voluntar. Dar în capitolul 8 Pavel subliniază că există o minte, o mentalitate a cărnii. Ba mai mult, acesta, și nu latura instinctuală, este prezentată ca și centru de greutate al firii pământești. Cu alte cuvinte, trăim după cum gândim. Robia firii pământești este astfel în primul rând o robie intelectuală. Gândirea celui necredincios funcționează într-o paradigmă bolnavă, care nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună. Caracteristica esențială a acestei paradigme (moștenită de la căderea din Eden) este: omul Dumnezeu, omul în centru. Paradigma de gândire a Duhului este total opusă: Dumnezeu în centru, Dumnezeu este Dumnezeu. Iată de ce mintea cărnii nu se poate supune Legii lui Dumnezeu. Prin definiție ea funcționează într-o paradigmă bolnavă opusă revelației Legii lui Dumnezeu, care îl prezintă pe Dumnezeu ca Dumnezeu și pe om ca om. În mod cert, firea se caracterizează și prin poftă, dorințe etc., dar chiar puterea acestora este strâns legată de un mod de gândire infectat. Este absolut normal ca, dacă paradigma de gândire este egoistă, dorința personală să aibă atâta putere!

Astfel, deși o parte din inima celui necredincios (acel om dinlăuntru după anumite interpretări) este de acord cu Legea lui Dumnezeu, paradigma pe baza căreia funcționează gândirea este pervertită și perversă. Sunt pasaje din Scriptură care, atunci când vorbesc despre starea și degradarea celor necredincioși, deși evidențiază și dezlănțuirea poftelor, accentuează stricarea minții:

- *Măcar că L-au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au proslăvit ca Dumnezeu, nici nu I-au mulțumit, ci s-au dat la gânduri deșarte, și inima lor fără pricepere s-a întunecat. (Rom. 1:21)*
- *Iată ce vă spun și vă mărturisesc eu în Domnul: să nu mai trăiți cum trăiesc păgânii, în deșertăciunea gândurilor lor, având mintea întunecată, fiind străini de viața lui Dumnezeu din pricina neștiinței în care se află din pricina împietririi inimii lor. Ei și-au pierdut orice fel de simțire, s-au dat la desfrânare și săvârșesc cu lăcomie orice fel de necurăție. (Efeseni 4:17-19)*

Așadar, degradarea spirituală a omului presupune în primul rând o întunecare a minții. Neputința celui necredincios (reflecată și în textul general din Romani 7) de a face binele este explicată atât de dezlănțuirea poftelor, cât mai ales de faptul că mintea lui funcționează într-o paradigmă pervertită care se opune Legii lui Dumnezeu.

Implicațiile sunt foarte importante. La fel cum centrul de greutate al firii pământești se regăsește în gândirea individului, la fel și centrul de greutate al omului cel nou se află tot în domeniul gândirii. De aceea lucrarea de transformare a Duhului este în primul rând un proces de înnoire a minții. La nașterea din nou mintea noastră cunoaște o altă paradigmă de funcționare, cea a

Duhului Sfânt.

Duhul dorește să dezvolte această paradigmă în mintea noastră și astfel să ne vedem pe noi, pe cei din jur, viitorul și trecutul, universul însuși prin „ochii cerului”. Sunt nenumărate pasaje din Scriptură care insistă pe faptul că procesul creșterii spirituale înseamnă un salt în cunoaștere și o înnoire a minții. Această perspectivă ne ajută să ne desprindem de o paradigmă mistică, preponderent energetică despre Duhul Sfânt și lucrarea Sa în noi. Duhul Sfânt este numit ca puterea ce vine de sus. Dar în ce constă această putere? Pentru unii ea reprezintă mai degrabă sentimente și emoții intense, o energie spirituală, o trăire profundă care se revarsă în noi independent de procesul cunoașterii. Această perspectivă este eronată și neglijează faptul că misiunea principală a Duhului este aceea de a releva frumusețea lui Hristos și a planului Tatălui: *„Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit și vă va descoperi lucrurile viitoare. El Mă va proslăvi pentru că va lua din ce este al Meu și vă va descoperi.”* (Ioan 16:13-14).

Această nu înseamnă că înnoirea minții și lucrarea Duhului nu nasc în noi sentimente și emoții sfinte, trăiri minunate și duhovnicești. Cu toate acestea, emoțiile și trăirile specifice firii pământești nu dispar, ci chiar apar cu o intensitate mai mare decât cele ale Duhului. Astfel, centrul de greutate al lucrării Duhului rămâne înnoirea minții noastre. Această perspectivă este în armonie cu revelația biblică despre om din întreaga Scriptură care insistă pe importanța primordială a gândirii acestuia, dar și cu descoperirile științifice din ultimul secol din neurobiologie (creierul ca și centru de control și comandă pentru tot ce se petrece în restul organismului, inclusiv pentru plăcere, durere, emoții etc.) și psihologie (paradigma cognitiv-comportamentală insistă că problemele psihologice au de cele mai multe ori ca și cauză fundamentală o procesare eronată a informației, scheme de gândire disfuncționale).

Dar lucrarea Duhului din noi, chiar dacă este strâns legată de informații și cogniții, ea nu se reduce la acestea. Am menționat deja că adevăruri noi din mintea noastră nasc și consolidează emoții și sentimente noi. Dar mai mult decât atât, știm că cunoștința îngâmfă, dar dragostea zidește. Informația lipsită de viață, de dragoste, aduce doar mândrie. Dar informație însoțită de viață, de dragoste aduce transformarea caracterului. Dacă un om nenăscut din nou ar încerca să studieze și să-și însușească doctrina creștină, el nu ar cunoaște totuși o transformare reală. El și-ar îmbunătăți poate comportamentul exterior și chiar și sistemul de valori, dar ar rămâne în neputința celui din Romani 7. Pe deoparte chiar simpla înțelegere a doctrinei creștine ar fi limitată, deoarece Duhul nu i-ar oferi minunata Sa iluminare. Și apoi, informațiile reci și lipsite de viață l-ar îndemna mai degrabă la mândrie decât la o dragoste biblică. Informația capătă viață în cadrul unei relații, în cadrul relației personale cu Isus Hristos.

Cred că aceasta este o perspectivă biblică și echilibrată a lucrării Duhului Sfânt în noi.

Ea accentuează importanța crucială a cunoașterii, dar nu reduce cunoașterea la informații noi, ci o așează într-un cadru relațional, cadru ce face ca această cunoaștere să fie însoțită de emoții și sentimente sfinte și să transforme caracterul.